

мо бесмислене изговоре, само да то прећутимо.

Али, можда се, ипак нешто може учинити барем ове или наредних година, сећањем на лекаре који су помрли или погинули током Великог рата.

Треба за почетак потражити надлежне.

Проф. др Брана Димитријевић,
секција за историју медицине СЛД

Млаћење празне сламе

Чланови Удружења војних пензионера Србије (УВПС) годинама предлажу свом руководству да, због незакоња почињеног према овој пензионерској популацији, организује мирне и достојанствене протесте. Заговорници те идеје су се у више наврата, преко основних, општинских и градских организација, обраћали руководећим људима удружења, указујући на беспредметност писаних порука путем којих се, без икаквих резултата, упорно и тврдоглаво обраћају Влади Србије, појединим министарствима и институцијама правосудних органа. Руководство се, нажалост, редовно оглушавало о поменуте предлоге, не мирећи се с критикама које, с тим у вези, пристижу од доброг дела чланства.

А да руководећим људима сметају критички осврти, потврђује и став Главног одбора удружења по коме су критике и предлози који се односе на пропусте у раду тог удружења „штетни по јединство УВПС“. Таква схватања, преточена у аксиом по коме није дозвољена било каква дискусија на рачун (не)рада руководства, резултирала су чак и цензурисањем појединих критичких прилога који се шаљу на адресу „Војног ветерана“ – интерног месечног гласила удружења. Прихватљиви су само хвалоспеве, док се они са супротним садржајем проглашавају за јерес.

Ма ко да је аутор званично сроченог става по коме су критички осврти недопустиво „штетни по јединство УВПС“, никако не мисли добро војнопензионерској организацији. Јер, зна се да војни пензионери упућују добронамерне критичке примедбе. Не чине то да би нарушили „јединство УВПС“ већ ради остварења резултата, уместо слања јалових дописа државним и друштвеним институцијама. Удружење, међутим, и даље наставља са досадашњом праксом. Недавно, тачније 7. јула, председник УВПС генерал Љубомир Драгањац, у вези са остваривањем права на усклађивање војних пензија, шаље дописе председнику Владе Србије Александру Вучићу, Министарству финансија и Уставном суду Србије. Од тада је протекло близу шездесет дана, а од одговора, као и обично, ни трага ни гласа.

Суочавајући се са чињеницом да нико не зарезује њихово јалово писаније, састаје се Главни одбор и доноси одлуку којом се формира петочлана радна група за припремање јавних протеста против Владе Републике Србије и Републичког фонда ПИО због, како се наводи, „ускраћивања права на усклађивање пензија“ војним пензионерима. Међутим, иако је од формирања наведене групе протекло више од месец дана, још увек се нико од њених чланова не оглашава докле се стигло у припремању организовања протеста.

Радисав Ристић,
Нови Београд